

Anneme Mektuplar 11

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 19 Mart 2020

Seninle hasbıhalde on birinci mektubum.
Halimizi sorarsan, yaşayıp gidiyoruz.
Bilirsin evladını; yok bir nesneye tabum.
İçimizde inançla acıyı tadıyoruz.
Bir musibet sardı ki, bütün dünya birleşti.
Korona adlı virüs binlerce canı aldı.
Yedi kıta matemde, korku dağları aştı.
Savaşan dünya sustu, bir nefes canı kaldı.

Musibet mi gerekti, el ele olmak için?
Şimdi herkes soruyor bu soruyu kendine.
Halini anlar olduk, kimsesizin ve açın,
Ah anacım bir görsen, düşünce can derdine.
Nasıl kuzuya döndü, o koskoca Avrupa.
Marşını söylüyormuş balkonlarda İtalya.
O Fransa, İspanya, ne futbol der ne kupa.
Nice can kaybettiler, defalar gördü dalya.

Öyle hijyen olduk ki bir elimiz sabunda.
Kolonyayla yıkanır, bazısı gündüz gece.
Dibi delindi anam yemek yenen kabında.
Yıkadıkça yıkadık, halimiz bir bilmece.
Sokaklar bomboş şimdi, olmak için izole.
Dernek, kahve kapandı, alış veriş kırıldı.
Delikanlılar şaşkın, bakmaz oldu güzele.
Kim kimi suçlamalı, kime hesap sorula?

İbadet etmeye de kısıtlama getirdik.
Camilerde cumalar bir süredir askıda.
Tespahi, seccadeyi, evimize götürdük.
İnsan ruhu bir garip virüs ile baskıda.
Kiliseler boşalmış, halk korkudan gitmiyor.
Papazlar çaresizce tek başına ayinde.
Şehir efsaneleri, anlatmakla bitmiyor,
Kimse farkında değil Güneşinde, Ay'ında.

Kul Fikret der ki anam; Ey Adem ođlu dikkat!
Yaşımız kemalededir, devirdik seneleri.
Evlat, torun adına, endişemiz yedi kat.
Koruyun kendinizi, koruyun haneleri.
Anamızdan öğrendik, evladına özeni.
Onlar için yaşayın, onlar için yaşatın.
Babamızdan öğrendik, dirliği ve düzeni
Onlar mutlu olsun ki, kabirde rahat yatın.

Mehmet Fikret ÜNALAN
19 Mart 2020 Saat 11.40
Güzelçamlı/Kuşadası